

DÖNTÉSEK DILEMMÁJA, A VÉGE EGY

Gyerekkoromban három út vezetett hazafelé,
nagyjából azonos hosszúságú.
Az egyik sötét, kihalt, árnyas,
a patak mentén ment a fák alatt,
szép volt, de beláthatatlan,
sokszor félttem itt.

A második napfényes,
sárga, összeépült házakkal,
a kerteket nem is lehetett látni,
csak virágokat az útmenti ágyásokban.
A leggyorsabban ez vezetett haza,
viszont senkit nem ismertem erre.

A harmadik tarka, barátságos út volt,
gyümölcsfás kertekkel.
Ismerősök köszöntek rám,
és ha megálltam beszélgetni velük,
háromszor annyi idő alatt értem haza.
Itt mentem a legtöbbször,
néha túl ismerős is volt.

Mindig gondolkodtam, melyiket válasszam.
Mindegy volt, mégis arra gondoltam,
ki tudja, csak hangulati választás részemről,
vagy történhet sorsfordító esemény,
mely netán egész életemet meghatározza.

A sorsfordító véletlenek
esetleges felbukkanásának tébolyító lehetősége
életünk bármely percében.
Ezt érzem most felfokozottan,
s ettől eszembe jut még jobban,
bármelyiken is indulok,
sok minden ki fog maradni
az összes többi, nem választott útból,
a jövőből visszatekintett múltból,
s nem kaphatok meg mindent.

Pedig nekem is minden kéne,
de nem hiszem, hogy a végtelen beleférne.
Máris sajnálom, hogy bármi kimarad.

Közben pedig simán vállat rántok.

Kun Péter: A humorista (linó)